

FOAIE PAROHIALĂ MARTIE 2024

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Ce îi oferă omului sacramentele

Sacramentele îi oferă omului viața divină sau harul. Însă unii ar putea spune că omul are deja viață. Și are, într-adevăr, dar are viață biologică, fiziologică. Omul a avut cândva și viață divină, dar a pierdut-o. Cristos a venit tocmai pentru a-i reda omului acea viață. Această viață divină, distinctă de cea omenească, se numește **har** (latinește *grația*), fiindcă este gratis, adică este un **dar gratuit** pe care omul îl primește de la Dumnezeu. „Eu am venit ca să aibă viață, și să o aibă din belșug” (Ioan 10,10).

Omul poate să trăiască pe

trei niveluri diferite: biologic, intelectual, divin. Acestea pot fi asemănată cu o clădire cu trei etaje. **Nivelul biologic**, aflat la primul etaj, îi reprezintă pe cei care neagă orice altă realitate în afara plăcerilor trupești. Locuința lor este mobilată rudimentar și le oferă doar plăceri ocazionale, care se epuizează rapid. Locatarul de aici nu este interesat să afle că există niveluri superioare ale existenței; de fapt, ar fi capabil chiar să le nege.

La etajul al doilea avem **nivelul intelectual al existenței**, căruia îi aparțin omul de știință, istoricul,

jurnalistul, umanistul. Adică omul care a dus la apogeu toate forțele rațiunii și ale voinței omenești. Este o viață mult mai plăcută și mai satisfăcătoare pentru spiritul omului. Cei aflați la etajul al doilea ar putea crede că lumea lor este un „univers închis”, considerându-i superstițioși pe cei care își doresc o formă superioară de viață.

Însă există și **etajul al treilea, care este al harului**, unde inima omului este luminată de adevăruri pe care rațiunea nu le cunoaște; prin care voința este întărită de o putere care depășește orice instrument psihologic, inima este cuprinsă de o iubire inepuizabilă și de o pace care nu se găsește la celelalte niveluri.

Afară e lumină, dar depinde de om dacă trage storurile. Acest gest nu constituie lumina, ci este condiția pentru ca lumina să pătrundă.

cea cu Platon. Dacă Isus Cristos este doar amintirea cuiva care a trăit cu secole în urmă, atunci este destul de dificil să înțelegem de ce influența Lui ar fi mai mare decât cea a lui Socrate sau Buddha.

Răspunsul la întrebarea cum anume mântuiește Isus Cristos îl găsim în sacramente. Sfântul Leon cel Mare (390-461) spunea încă din secolul al V-lea: „*Tot ce era vizibil în viața lui Isus a trecut în Sfintele Sacramente*”. Așadar, Viața divină a lui Cristos este transmisă prin Biserica Sa (sau Trupul Său Mistic) exact la fel cum viața Sa divină era transmisă când Isus trăia pe pământ. Așa cum atunci își folosea natura umană ca instrument al divinității și folosea obiecte materiale ca semne și simboluri ale acordării iertării, tot astfel, în prezent, folosește alte naturi omenești și obiecte materiale

Isus mântuiește!

E foarte adevărat, însă apare o întrebare importantă: cum anume? Ce legătură există între Isus Cristos din secolul XXI și cel din secolul I? Stabilim o legătură cu El doar citind despre El? Dacă ar fi așa, legătura cu El nu ar fi mai puternică decât

ca instrumente pentru a transmite aceeași viață divină.

Citim în Sfânta Evanghelie că în timpul vieții pământești a lui Isus au existat două tipuri de contacte. Există contactul *vizibil* cu oamenii, prin care puterea lui Isus s-a transmis paralyticului și orbului,

pe care El i-a atins.

Însă există și un contact *invizibil*, prin care Domnul și-a arătat puterea făcând minuni la distanță, așa cum l-a vindecat pe slujitorul centurionului din Cafarnaum (Matei 8, 5-8). **Acest al doilea tip de contact reprezintă o anticipare a felului în care Cristos, acum înălțat la dreapta Tatălui în ceruri, își oferă și transmite puterea Sa prin sacramente.**

este cu totul altceva decât o rană), urmele bolii trebuie șterse. **Ca membru al societății, există două condiții suplimentare:** (1) omul trebuie să trăiască în bună rânduială și dreptate, în relațiile interumane; (2) i se cere să contribuie la perpetuarea speciei.

Dar deasupra vieții omenești este viața divină în Cristos Isus. Cele șapte condiții pentru a duce o viață în Cristos sunt următoarele:

(1) trebuie să fim născuți în

Șapte condiții pentru viață

Viața fizică sau naturală necesită șapte condiții, dintre care cinci se referă la om, considerat individual, iar celelalte două îl privesc pe om, ca membru al societății. **Cele cinci condiții ale vieții individuale sunt:** (1) omul, pentru a trăi, trebuie să se nască; (2) trebuie să se hrănească, fiindcă cine nu mănâncă, nu trăiește; (3) trebuie să se maturizeze, renunțând la cele ale copilăriei și asumându-și responsabilitățile adultului; (4) dacă este rănit, trebuie să-și îngrijească rănila și să se vindece; (5) dacă este bolnav (boala

mod spiritual la această viață, prin sacramentul Botezului; (2) trebuie să hrănim viața divină a sufletului nostru prin sacramentul Euharistiei; (3) trebuie să ajungem la maturitatea spirituală și să ne asumăm responsabilitățile de membri ai Bisericii, prin Sacramentul Confirmațiunii (Mirul); (4) trebuie să vindecăm rănila păcatului, prin sacramentul Pocăinței; (5) trebuie să ștergem urmele bolilor cauzate de păcat, prin sacramentul Ungerii bolnavilor; (6) trebuie să trăim sub ocărmuirea spirituală a Bisericii, care se manifestă prin Sacramentul

Preoției; (7) trebuie să facem să crească Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, prin sacramentul Căsătoriei.

Fiecare sacrament are un semn vizibil sau exterior. De exemplu, în cazul Botezului, este apa; în cazul Euharistiei, avem pâinea și vinul; în cazul Confirmațiunii și al Ungerii bolnavilor, avem uleiul. **Dar fiecare sacrament are și o formă sau formulă,** cuvinte cu semnificație spirituală rostite asupra materiei respective când se conferă sacramentul.

Există trei cerințe absolute pentru fiecare sacrament: (1) să fie instituit de Cristos; (2) să existe un semn exterior; (3) să aibă puterea de a conferi harul sau viața divină dobândit(ă) pentru noi prin Pătimirea, Moartea și Învierea lui Cristos.

Puterea și eficacitatea sacramentelor

Atât puterea, cât și eficacitatea sacramentelor provin din Pătimirea, Moartea și Învierea lui Isus Cristos. **De ce a fost nevoie de o jertfă sângeroasă ca să primim sfințirea cea înșeptită?** Din câteva motive: în sânge este viață, dar și păcat. Păcatele alcoolicului, ale desfrânatului și ale celui pervers sunt adesea vizibile pe chipul lor. Excesul lor stă scris în fiecare celulă a corpului și în fiecare picătură din sângele lor. Prin urmare, pentru înlăturarea păcatului este nevoie de o vărsare de sânge, ca și cum ar simboliza golirea de păcat. Adesea, moartea soldaților aduce unui popor libertatea; primirea altui sânge, prin transfuzie, îl vindecă pe cel bolnav

de anemie. Transfuzia prin care unii primesc vindecarea trimite la o altă „transfuzie”, prin care sufletele se vindecă de rănilor dezastruoase ale păcatului.

Mai mult, sângele este cel mai nimerit simbol al jertfei, pentru că sângele este viața omului: când își dă sângele, omul își dă viața.

Sfântul Petru scrie: **„Voi știți că nu prin lucruri pieritoare, argint sau aur, ați fost răscumparați din purtarea voastră fără sens moștenită de la părinți, ci cu sângele prețios al lui Cristos”** (1Petru 1, 18-19).

Un creștin adevărat nu trebuie să piardă din vedere că „Sacramentele sunt menite să-i sfințească pe oameni, să zidească Trupul lui Cristos și să dea cultul datorat lui Dumnezeu; în calitate de semne, ele au și un rol instructiv. Nu numai că presupun credința, ci, prin cuvintele și elementele rituale, o și nutresc, o întăresc și o exprimă; de aceea sunt numite sacramente ale credinței. Ele conferă, într-adevăr, harul, dar celebrarea lor îi și dispune mai bine pe credincioși să primească rodnic acest har, să dea cult cum se cuvine lui Dumnezeu și să trăiască iubirea.” De aceea, **„este foarte important ca toți credincioșii să înțeleagă ușor semnele sacramentelor și să frecventeze cu cea mai mare asiduitate acele sacramente care au fost instituite pentru hrănirea vieții creștine.”** (*Sacrosanctum Concilium*, 59)

(Cateheză inspirată din lucrarea *Cartea sacramentelor: Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș